

Таксист

Юрій Завадський

Достойно чекати покарання
за нехіть до праці, в термінах стислих наук
відкривати собі небачені досі
постаті горбанів і карликів.

Лисий таксист із повним ротом прокльонів,
найвиразніший лідер усіх ситуацій,
де комети стають враз м'якими від ґазів,
а міжпланетні відстані до смерті нездоланими.

Переміщення, що гнучке й обережне,
особливо здається небезпечним,
а його невичерпні загрози
дивляться з-під брів таксистової доньки.

Не йти, не намагатися, не вписувати себе
в переліки випадкових суддів,
у рожевих фальбанках і сексистських сукнях
шукати якогось кутка, щоб посцяти.

Мені все ж здається, що вписані в розклад події
найпотворніші та найгіркіші, він каже,
іржавіють половину життя,
а половину блякнуть під сонцем.

А третю свою половину, що більша за інші,
ставлять коми в чужому тексті
і не можуть покластись на ближнього,
бо ближній зійшов на ніщо.

Таксист закурив, і пахло соляркою з димом,
а його донька ставала виразним зразком
недовіри до богородиці,
в ґумаках і купальнику.

Будь мені самописцем у скринці,
упередженим родичем, каже,

бо двигун цього стану заclinив,
а решта родини відкусила би вухо за правду.

Співставив потвор і потвор,
коли більше не треба їм авторитетів,
і не треба святкових обгортки
для цього заскнілого всесвіту.

Народив і позбувся чуття відповідності,
адже звик до пропорцій міських краєвидів,
звик, що платити за правду така ж зрозуміла манера,
як писати чи сцяти.

Випив, і бачив, що це не початок,
і, каже, мені наплювати,
всі мене знають, що я маю мозок як олово,
і російською мовою приварене хамство до шкіри.

Коли зупиниться рух, і я зголоднію,
ковтатиму всесвіт назад.